

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

DANI COLLINS
Susižadėję ir... įsimylėję

2020 liepa-rugsėjis

NEPAMIRŠTAMOS MOTERYS

Dani Collins

**SUSIŽADĖJĘ IR...
IŠIMYLĖJĘ**

Keturių knygų serija
„Nepamiršamos moterys“
Trečia knyga

Versta iš Dani Collins,
Bound by the Millionaire's Ring, 2017
© Dani Collins, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0634-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Izidora Garsija nepakėlė akių nuo ekrano. Spėjo, kad pro duris įjėjęs vyras – jos viršinin- kas. Beveik nenustebo, kad jis atskrido į Pary- žių. Buvo neseniai sulaukęs šeimos pagausė- jimo, tačiau, kilus bėdų dėl seserų, ypač dėl Trelės, pirmasis puldavo į pagalbą.

– Ką tik perskaičiau, – Izidora užbėgo jam už akių. – Elektroniniu paštu siunčiu...

Žodžiai užstrigo gerklėje, kai kūnas nuėjo pagaugais, o odą, regis, ėmė glamonėti nere- gimimi pirštai. Delnai sudrėko, o kraujas užvirė gyslose.

Nuojauta, kaip ir neklusnus kūnas, kuždėjo, kad tai ne Henris Sauveteris, o jo brolis dvynys Ramonas.

Izidorą užliejo nejauki skausmo, išdavystės ir nerimo banga.

Pasislėpusi po abejingumo kauke ji pakėlė akis į atvykėlį, išoriškai visiškai nesiskiriantį nuo brolio dvynio, kuris įdėjo labai daug pas- tangų, kad įkalbintų ją eiti šias pareigas. Tam tikra prasme abu buvo negailestingi, tačiau Henris nebuvo žiaurus.

- Nežinojau, kad esi Paryžiuje, - tarė ji ramiu balsu, kuris neišdavė viduje siaučiančios jausmų audros.

Ramono tamsūs plaukai, kaip ir Henrio, buvo trumpai kirpti, tačiau viršugalvyje linkę styroti. Vyriškai patraukliame, glotniai nuskustame veide švietė žalios Sauveterių giminės akys, kurios ne tokiomis linksmomis akimirkomis tapdavo tamsiai pilkos.

Šįryt žalią spalvą slėpė pilkas ūkas. Tai nė kiek nesumažino įtampos, kurią jautė Izidora. Patrauklios Ramono lūpos buvo taip suspaustos, kad matėsi tik siauras ruoželis. Įtempti raumenys net raibuliavo po pagal užsakymą pasiūto kostiumo audiniu. Ramonas rankomis atsirėmė į stalą ir puolė ją it vanagas.

- Kodėl neatlieki savo darbo?

Įniršęs balsas ir degantis žvilgsnis užliejo Izidorą adrenalino banga.

Negalėjo pakęsti, kad vis dar reaguoja į kiekvieną jo žodį. Šis žmogus manosi esąs viršesnis už kitus ir neturi sąžinės. Norėjo jo nekęsti. Ir jai beveik pavyko. Dabar žinojo, koks gali būti žiaurus. Būdama jauna ir naivi, nejautė baimės.

Izidora susiėmė ir stengėsi neparodyti išsi-

gandusi. Vėl nukreipė akis į ekraną, tačiau negalėjo susikaupti ir tekstas ekrane atrodė kaip nerišlus kratinys. Apsimėstinai abejingai ranka mostelėjo į klaviatūrą.

- Juk matai, kaip tik tai darau. Jei man netrukdytum, galėčiau sėkmingai tęsti.

Jai pavyko susiimti. Mintyse meldėsi, kad tik rankos nepradėtų virpėti. Nenorėjo išsiduoti, kad, nors jo nekentė ir prisibijojo, negalėjo nuraminti drugelių pilvo apačioje ir nenumaldomos traukos šiam vyrui.

- Jau per vėlu ką nors daryti! - suurzgė Ramonas. - Yla jau išlindo iš maišo. Kodėl nepasirūpinau, kad taip neatsitiktų?

- Turėjau pasirūpinti, kad tavo sesuo nepastotų? - šaltai šyptelėjo Izidora. Susidūrus jų žvilgsniams jos širdis karštligiškai suplakė krūtinėje. - Tai jau ne mano kompetencija. Tris kartus kalbėjau su ja, sakiau, kad turėtume būti pirmi, paskelbę šią naujieną. Taip būtume galėję viską kontroliuoti. Tačiau ji pasirinko tylą.

Trela buvo aukšta ir puikiai mokėjo paslėpti pilnėjančias formas po drabužiais. Tačiau viskam yra ribos ir penkių mėnesių nėštumas jau matėsi. Negi tikėjosi, kad niekas nepastebės?

- Reikėjo pasikalbėti ir ketvirtą kartą. Ir penktą. Tavo tėvas turi ryšių, kad visa tai nuslėptų. Kodėl to nepadarei?

Izidoros širdis, regis, akimirką nustojo plakusi. Jis nori į tai įtraukti jos tėvus? Juo dėta *gerokai* apie tai pagalvotų.

Pradžioje ėmusi gintis Izidora pajuto savyje bundant kovos dvasią.

- Net mano tėtis negali sukontroliuoti žmogaus, turinčio profilį socialiniuose tinkluose. Nuotrauką paskelbė moteris, kuri lankė savo mamą ligoninėje. Pats nuvežei ten Trelą - tuo automobiliu, kurį visi neišvengiamai atpažįsta. Ko stebiesi, kad žmonės susidomėję žiūrėjo, kas iš jo išlips?

Jos žvilgsnis rėkte rėkė: nors kartą prisiimk ir savo atsakomybės dalį.

- Interneto *troliai* taip ilgai nepridėjo dviejų prie dviejų tik todėl, kad smaginosi tyčiodami iš jos dėl kelių papildomų kilogramų, - staiga Izidora prisiminė, kad jo brolio žmonai prieš kelias dienas atlikta cezario operacija ir pora sėkmingai susilaukė dvynių. - Kaip laikosi Sinija ir mažylės?

- Puikiai, - Ramonas patraukė rankas nuo stalo. Jo veidą uždengė abejingumo šydas. Vi-

sa šeima taip elgdavosi, jei tik kas nors imdavo apie juos klausinėti. Net ir tada, kai dėmesys būdavo nuoširdus.

Sauveterių dvyniai patraukė žiniasklaidos dėmesį iš karto po jų dvynių seserų Andželikos ir Trelės gimimo. Nuo to laiko Prancūzijos verslo magnatui ir Ispanijos aristokratai gimę neįtikėtinais panašūs ir prabangioje elegancijoje gyvenantys vaikai buvo nuolatiniame žurnalistų taikiklyje.

Kai mergaitėms buvo devyneri, Trelą pagrobė. Po penkių dienų ją pavyko išlaisvinti ir gražinti namo, tačiau žiniasklaida tada ne tik nepaliko šeimos ramybėje, bet ir pakišo ją po didinamuoju stiklu, įkyriai sekė kiekvieną jų žingsnį. Dėl įtampos pašlijo jų tėvo sveikata ir jis mirė būdamas dar gana jaunas. Krizė tęsėsi ne vienus metus.

Andželika, kurią šeimoje visi vadino Džile, regis, surado savo laimę. Buvo slapta susižadėjusi su savo gyvenimo meile, Kasimu, būtent todėl visa šeima buvo susirinkusi Ispanijoje.

Šventę teko nutraukti, kai Sinijos būklė netikėtai pablogėjo ir ją skubiai išvežė į ligoninę.

Trela išoko į Ramono *Bugatti Veyron*, kurio

buvo neįmanoma nepastebėti, ir jie nusekė paskui greitąsias pagalbos automobilį. Ramonas nepasitenkino riboto leidimo automobilio versija, kuri kainavo ne vieną milijoną, bet užsisakė, kad pagamintų vienetinį modelį pagal jo pageidavimus. Jis buvo *anglies pluošto* tas, *titano* anas, išorei nebuvo panaudotas nė lašelis dažų. Automobilis galėjo išvystyti didesnę nei keturių šimtų kilometrų per valandą greitį.

Izidorai knietėjo paklausti, ar jame yra oro kondicionavimo sistema.

Susirūpinusi dėl Sinijos Trela, išlipdama iš automobilio, pamiršo prisidengti pilvuką.

Bet koks eilinis vaizdelis iš Sauveterių gyvenimo sulaukdavo didžiulio susidomėjimo. O toks, kuris kėlė žmonėms minčių apie nuslėptą nėštumą ir klausimų apie kūdikio tėvą? Tai buvo tarsi atominė bomba, kurios sprogo bangos jau buvo neįmanoma sustabdyti.

Izidora visa tai žinojo, nes užaugo su mergaitėmis. Jos tėtis dirbo ponui Sauveteriui. Dar iki to siaubingo įvykio, kai Trelą pagrobė, ji ir mergaitės gerdavo kartu arbatėlę ir rengdavo pižamų vakarėlius. Tarp jų buvo užsimezgęs stiprus ryšys ir Izidora linkėjo šiai šeimai viso ko geriausio.

Būtent todėl Henris ją pasamdė. Jis patikėjo jai visus šeimos viešųjų ryšių reikalus, todėl Izidora ruošdavo visus, net pačius kebliausius, pranešimus. Pats naujusias – apie tai, kad Henris ir Sinija prisiekė amžiną meilę ligoninės palatoje, o jų mažylės dalyvavo ceremonijoje.

Tačiau Ramonui tai nė motais. Jam Izidora vis dar buvo svetimas žmogus, kuris buvo nusipelnęs tik kritikos ir, na galbūt, kartais, paplekšnojimo per petį. *Puiku.*

Puiku. Jai nerūpi. Jau seniai nebetrokšta, kad palankiai į ją žiūrėtų.

– Tikėjaisi, kad atvyks Henris. – Ir priežasčių buvo net kelios. – Norėjau pasiūlyti padaryti bendrą nuotrauką su Sinija ir mažylėmis anksčiau, nei planavome. Mane tiesiog užpylė prašymais. Paskelbę šias nuotraukas galėtume atitraukti dėmesį nuo Trelos.

– Žinoma, kodėl ne, paaukokime nekaltus, dar net savaitės neturinčius mano brolio vaikus.

O juk ji tik bandė padėti. Nurijusi gumulą gerklėje Izidora pakilo nuo kėdės ir nunešė padėti bylą į spintelę, stovinčią biuro kampe. Tai buvo tik dingstis padidinti atstumą tarp jų. – Turi geresnį pasiūlymą?

- Taip.

Toks arogantiškas požiūris erzino iki kaulų smegenų. Jei tėtis nebūtų įkyriai prašęs ir įtikinėjęs, jei Henris nebūtų pasiūlęs nepadoriai didelio atlyginimo, jei nedievinčių Trelos, Andželikos ir dabar dar ir Sinijos, jei nebūtų norėjusi apsaugoti savo draugų taip, kaip norėjo Henris, būtų tikrai nesiėmusi šio darbo. Net tokie trumpi pokalbiai su Ramonu sukeldavo nenumaldomą norą trenkti pareiškimą ant stalo ir išeiti.

- Įdėmiai klausau, - tarė neatsisukdama. Izidora grūste įgrūdo bylą į spintelę. Juto, kaip kaista nugara. Ramonas tikrai *nežiūri* į jos užpakaliuką, o ji tikrai *nenori*, kad jis tai darytų. Rimtai. Turi padaryti viską, kad šis vyras jos neveiktų. Su juo tikrai viskas *baigta!*

- Suorganizuok spaudos konferenciją, - tarė Ramonas. - Paskelbsiu, kad baigiu lenktynininko karjerą.

Ramonas kalbėdamas neatitraukė akių nuo Izidoros užpakaliuko. Dar nebuvo matęs tokio patrauklaus. O jis juk buvo šios srities žinovas.

Nustebusi Izidora atsisuko į jį. Vieną ranką vis dar laikė ant spintelės viršaus ir palaidinės

audinys glaudžiai aptempė standžias krūtis. Ramonas nesusilaikęs paglostė jas godžiu žvilgsniu.

Pakėlęs akis pamatė, kad į jį žvelgia nustebusios pilkos akys, kurių šiltą spindesį gaubė tankios blakstienos auksiniais galiukais. Kaštoninius plaukus, kurie vaikystėje spindėjo vario spalva, buvo susirišusi į uodegą. Ramonas įsivaizdavo, kaip palaidų plaukų sruogos plaikstytūsi paryškindamos dailius aukštus skruostikaulius ir medaus spalvos veido odą. Izidora beveik nenaudojo makiažo. Sveikas odos spindesys, putlios lūpos ir taip atrodė nuostabiai.

Paprastai jis susidėdavo su moterimis, kurios buvo laikomos gražiomis ir spinduliavo neslepiamą seksualumą. Jam tereikėjo fizinio ryšio – akivaizdaus moteriško grožio ir trumpalaikių santykių be įsipareigojimų. Neketino nusimesti abejingumo kaukės. Nelaike moterų daiktais, tačiau jos nuolat siekė juo pasinaudoti. Jam tai nekliudė, žinojo, kad yra laikomas neblogu prizū. Ne tik ėmė malonumą, bet ir jį suteikdavo, tad abi pusės išsiskirdavo visiškai patenkintos sandoriu.

Izidoros atvejis buvo visiškai kitoks. Metų metus ji laikė jį didvyriu, kūrė lūkesčius ir sva-

jones, kurių jis niekada nebūtų išpildęs. Todėl prieš penkerius metus leidęs merginai patikėti, kad permiegojo su jos motina, padarė jai didžiulę paslaugą. Reikėjo sutrypti jos paauglišką meilę dar prieš jai visiškai išsiskleidžiant.

Izidora jo už tai nekentė. Viskas pasikeitė. Ji nebesilankė su tėčiu biure ir nebėjo žiūrėti lenktynių, kuriose dalyvaudavo Ramonas. Vis dar bendravo su jo seserimis, tačiau neigiamai atsakydavo į visus kvietimus atvykti į Sauveterių rengiamus vakarėlius. Bebaigdama viešųjų ryšių mokslus, Izidora nemažai laiko praktikoosi užsienyje. Tuos kelis kartus, kai Ramonui teko ją susitikti, Izidora, kai tik tai leisdavo mandagumas, išnykdavo iš kambario kaip dūmas.

Būtent todėl dažniau tekdavo matyti tolstantį Izidoros užpakaliuką, o ne ją pačią.

Ramono kantrybė galiausiai baigėsi per Izidoros tėvo šešiasdešimt penktąjį gimtadienį. Nebegalėjo pakęsti jos paniekos. Turėjo konkurentų versle ir lenktynių trasoje, bet ji vienintelė taip akivaizdžiai jo nemėgo. Izidora buvo jau ne paauglė, o suaugusi moteris, kuri, pasipuošusi safyro spalvos suknele, atrodė itin gundančiai. Juk turbūt nebėra įsimylėjusi jo iki ausų kaip paauglystėje, mielai išklausys tikrą-

Ją tą įvykių versiją ir nebeširs.

- Metas užkasti karo kirvį, - įtikinęs pašokti Izidorą su juo valsą, Ramonas pabandė užspeisti ją į kampą. - Eime kur nors atokiau, pasikalbėsime.

- Tai štai kaip dabar tai vadinama? Karo kirvio užkasimu? - lediniu balsu paklausė Izidora. - Ne, ačiū. - Ir paliko jį vieną dar nepasibaigus melodijai.

Buvo aišku, kad vaikiška nuoskauda vis dar neužgijo, bet Ramonas pagaliau sugebėjo patraukti jos dėmesį.

- Tu mesi sportą, - negalėdama patikėti pakartojo Izidora. - Nebelenktyniausi?

- *Si*, - dėl savo šeimos padarytų daug daugiau.

- Bet tau puikiai sekasi, tu dažnai laimi. Tavo gerbėjai bus priblokšti ir nusivylę.

- Na, garbės ir pinigų man jau užtenka.

- Bet... Juk tu dievini šį sportą, ar ne? - Uždariusi dokumentų spintelę Izidora atsisuko į jį visu kūnu. Nuo judesio pro sijono skeltuką šmėkstelėjo dailus kelis.

Tikrai nebe vaikas, - mintyse sumurmėjo Ramonas....